

ГЕНАДИЙ МАКСИМОВИЧ ДВОЙНИКЪТ

Превод от руски: Борис Миндов, 1987

chitanka.info

Генадий Максимович е автор от младото, но вече утвърдено поколение съветски прозаисти. Роден е през 1943 г. в Москва. Завършил е Московския държавен университет.

Автор е на няколко научнопопулярни и фантастични книги, издадени в СССР, а някои от тях преведени и в чужбина.

Рано сутринта в полицейското управление бе съобщено, че през нощта е изгоряла вилата на професор Реймон. Комисарят Брюо възложи на инспектор Тексие да се занимае със случая. Пожари стават често; единственото нещо, което озадачаваше и комисаря, и инспектора, беше обстоятелството, че на мястото на пожара бяха открити два трупа, макар че по думите на полицаия, отговарящ за този район, във вилата се е намирал само професорът.

Тексие огледа вилата, или по-право онова, което бе останало от нея — обгорелия скелет на някога красивата триетажна сграда.

— Нека това да не ви учудва — каза приближилият се възрастен полицай. — Реймон беше химик. И ако се съди по разказите на съседите и на племенника му, горе е била лабораторията му. И сигурно там е имало какво да избухне или да се възпламени.

След като походи известно време из миришещите на изгоряло останки от вилата, инспекторът разбра, че няма какво повече да прави тук — всичко беше залято с вода и изпотъпкано от пожарникарите.

— А кога приблизително е започнал пожарът? — попита той.

— Някъде около два или три часа след полунощ — отговори му полицаят. — Пожарникарите пристигнали много бързо, но това не помогнало — съседите забелязали пожара, когато огънят бил обхванал вече третия етаж. После чули силен взрив. А около дванайсет през деня пристигна племенникът на Реймон. Ужаси се, като видя какво е станало. Постоя малко, а после каза, че засега ще се настани в „Щъркела“.

— Но това е много скъп хотел! — учуди се Тексие.

— Че какво от това! Вуйчо му беше богат човек. В гаража има две коли, а този хлапак долетя с ягуар...

— Добре ли познавате семейството?

— Слабо, макар че служа тук от около двадесет години. Зная само, че Реймон прибрал племенника си, когато умряла майка му.

Преди да се срещне с племенника на професора, Тексие разпита съседите, но и те не можаха да му съобщят нищо интересно. В тези богати извънградски райони хората се познават слабо. И инспекторът можа да запише в бележника си само следното: „Анри Лаперо, племенник на Робер Реймон. Около тридесетгодишен. В къщата живеели градинар и готвачка — мъж и жена, а също и камериерка. Съпрузите отишли при сина си, на когото се родило момиченце, а

камериерката била пусната от господаря си да прекара няколко дена у приятелка.“ Кой може да е бил във вилата освен стопанина? Съседите не можеха да кажат нищо определено.

* * *

— Анри Лаперо ли? — повтори портиерът на „Щъркела“ въпроса на инспектора. — А, да, четиридесет и седма стая. Ключа не е предавал, тъй че вероятно Лаперо е тук.

Тексие намери стаята, почука. Никой не отговори. Почука по-силно. След минута вратата се разтвори широко. На прага стоеше висок, леко пийнал младеж в джинсов костюм.

— С кого имам честта? — попита Лаперо.

— Инспектор Тексие.

— За пожара ли? — Лаперо не се помръдваше от мястото си. — Но аз не знам нищо. Дойдох, когато всичко беше изгоряло. И нямам представа кой може да е бил при вуйчо ми.

— Все пак да влезем в стаята — спокойно каза инспекторът. — Не възнамерявам да разговарям в коридора.

— Добре, влезте — отдръпна се малко неохотно младежът. — Е, какво ви интересува?

— Ще ви бъда признателен, ако ми разкажете всичко подред, тоест как попаднахте при вуйчо си, как живеехте при него и тъй нататък.

Лаперо се замисли за секунда, после заговори тихо:

— И тъй... Той беше брат на майка ми. Макар че преди да го видя, не подозирах, че имам някакви роднини. Баща ми беше изчезнал неизвестно къде, когато съм бил на годинка или малко повече. След няколко години почина и майка ми. Не мога да си представя каква щеше да бъде по-нататъшната ми съдба, ако една милостива съседка не беше открила вуйчо ми. Не мина и месец от смъртта на майка ми и пред къщата ни спря луксозна спортна кола. От нея слезе младолик висок човек с прошарени слепоочия. Тогава той ми се стори повече като каубой от филм, отколкото като учен-биолог, какъвто беше в действителност. Съседката върза в бохчичка бедния ми багаж и тръгнахме. Когато излязохме от града, милият ми вуйчо съвсем

спокойно отвори прозорчето на колата и изхвърли вързопчето ми. Едва не се разплаках. Но той ме потупа по рамото, усмихна се и рече: „Нека бедните си послужат с тези вехтории. При мен ти ще имаш само най-хубавото.“

Така се настаних при професор Реймон. С мен се занимаваше камериерката — младичко симпатично момиче. Както разбрах впоследствие, вуйчо ми обичаше най-много колите, хубавата компания и привлекателните момичета.

На първия етаж на вилата бяха трапезарията, кухнята и стаите за прислугата. С вуйчо си живеехме на втория. А на третия не пускаше никого, дори камериерката, и сам разтребваше. Каза ми, че това е лабораторията му и да не си пъхам носа там.

Живеех като в приказка. Разполагах с пълна свобода. Вуйчо не ми обръщаше никакво внимание. Но имах всичко, което може да пожелае хлапе на моята възраст. Разбирах, че вуйчо ми вършеше това просто, за да не му преча. Чак когато завърших училище, ме попита намислил ли съм какво ще правя по-нататък. Отговорих, че възнамерявам да вляза в университета, но не зная в кой факултет. „Слушай, Анри — каза ми той, — пожелаеш ли да се учиш, влез, където искаш — аз ще уредя това. Но докато си млад, по-добре е да се повеселиш, да се позабавляваш. Знаеш, че не те ограничавам по отношение на парите. Живей само за себе си. Да мислиш за хората може да е благородно, но абсолютно ненужно. Хората са ни нужни само за да изпълняват нашите желания...“

Като начало вуйчо реши да ме прати да си почина в Ница. Естествено съгласих се и започнах да се стягам за път. Два дена преди заминаването ми портиерът и готвачката ни получиха телеграма, че синът им, който работеше някъде далеч на север, се е разболял тежко. Вуйчо пусна и тях... Няма да разказвам как почивах. Всичко беше великолепно. Имах пари в изобилие и можех да не мисля за нищо. Когато се върнах след три месеца, вратата на вилата ми бе отворена от младо момиче, точно по вуйчовия вкус. „Вие ли сте Анри? — попита тя с нежна усмивка. — Аз съм новата камериерка.“

Той поседя известно време замислен, с полузатворени очи, сякаш си спомняше нещо. После се сепна и продължи:

— А след около половин година във вилата дойде братът на предишната камериерка. Обясняваше се нещо с вуйчо и по виковете

личеше, че разговорът е много бурен. Разбрах едно: братът не можеше да намери сестра си след като напуснала. Когато си отиваше, чух го да казва, че няма да остави тази работа току-така. Не знам предприел ли е нещо или не, защото скоро пак заминах на почивка.

Десетина години прекарах така безгрижно. Опитах се да следвам, но скоро заряхах, защото ми омръзна. През последните години обаче вуйчо ми започна нещо да линее. Помислих, че възрастта започва да се обажда, защото много пребледня, отслабна, а кожата му заприлича на пергамент, макар че очите му бяха все така решителни и зловни.

И ето неотдавна, когато бях във Венеция, получих телеграма. Вуйчо ме молеше спешно да си дойда. Същевременно ми пращаше пари и искаше непременно да купя кола и да дойда с нея. Не ми се връщаше, но не можех да не се подчиня. Купих ягуар и днес към дванайсет бях тук. Но както виждате, закъснях...

Анри Лаперо си наля джин, облегна се на канапето. Изглеждаше напълно спокоен, но инспекторът виждаше, че е по-скоро пиян, а в такова състояние дори дребните крадци са уравновесени.

— А с какво конкретно се занимаваше вуйчо ви?

Лаперо глътна джин и каза безразлично:

— Човек като него не можеше да свърши добре, защото има справедливост. Аз бях в лабораторията му много отдавна, но мисля, че вуйчо Реймон не е променил темата на работата си. По-късно той ме кани там още няколко пъти, но не можах, по-право не исках... Такива неща е достатъчно да се видят само веднъж... А сега ще ме извините, но трябва да си почина малко. Ако ви потрябвам, ще ме намерите в хотела...

Сбогуваха се. Тексие излезе от хотела. Качи се на колата си и се замисли. Разговорът с Анри Лаперо му даваше, общо взето, малко или по-право — почти нищо. Макар че... ако племенникът няма нищо общо със случая, сигурно знае много, което не бе пожелал да разкаже на инспектора... Но сега трябваше да разработи другата версия: професорът — изчезналата камериерка — брат й, който се зарекъл да отмъсти.

* * *

— Вие ми казахте, че служите тук от двайсетина години — заговори Тексие на познатия вече полицай в дежурната стая на участъка. — Следователно не може да не сте познавали камериерката, която работела у професора.

— Симона Мантено ли? Познавах я малко.

— Разкажете ми за нея — помоли инспекторът.

— Зная едно: че беше спокойно и приветливо момиче — отговори полицаят. — Осиротяла рано. От детските си години нямала никого освен брат си. Често хвалеше господаря си, макар че не бях съгласен с нея. С него съм се срещал няколко пъти, беше винаги вежлив. И все пак... някак студен. Усещах, че все се преструва. Но не исках да споря със Симона.

— Да не би да беше влюбена в господаря си?

Старият полицай се замисли. По израза на лицето му Тексие разбра, че е отгатнал.

— А къде е могла да изчезне? Нима никой не знае?

— Реймон разправяше тогава, че напуснала и заминала някъде. Но аз я видях няколко дена преди това и тя не ми говори нищо за плановете си. Така и казах, когато ме разпитваха.

— Кой ви разпитва?

— Ами тук, в управлението. Няколко месеца след изчезването на Симона брат ѝ дойде да я търси. Но нищо не се изясни и делото се прекрати. Е, възможно е да са узнали нещо, ама може ли да се излезе на глава с човек като професора... След това рядко виждах Реймон... Ала ми се стори някак подмладен...

— В какъв смисъл — не разбра инспекторът.

— В буквален. Веднъж минавах край вратата на вилата, когато излизаше с колата си. Гледам и не вярвам на очите си. Беше се подмладил кажи-речи двойно. Ала тъмен субект беше този Реймон. Не знам с какво се занимаваше, но не може да се вярва на такъв човек...

Докато старият полицай продължаваше да говори нещо, Тексие мислеше трескаво. Гувернантка, влюбена в работодателя си. Флиртът може да е продължил много дълго. Но едва ли можеше да се повярва, че професорът е решил сам да се отърве от омръзналата му любовница. По-лесно му е било да се откупи. Но възможно е самата тя, разочарована от любовта, да се е самоубила. И то без да остави никакви следи. Ала първата мисъл на брат ѝ е, че Реймон чисто и

просто се е отървал от нея. И братът решава да отмъсти за сестра си. Но защо е трябвало да чака толкова години?

Почти целият следващ ден мина в изучаване на делото за изчезналата Симона Мантено, заведено от брат й Бернар. Но Тексие не откри нищо интересно. Професорът непрекъснато твърдял, че камериерката сама пожелала да напусне и заминала някъде. А братът повтарял, че има нещо мътно в тази работа и професорът просто се е отървал от Симона. Съседите също не могли да кажат нищо определено.

Но едно нещо биеше на очи: делото явно не беше завършено. И инспекторът веднага си спомни думите на стария полицаи, че не може да се излезе на глава с човек като професора. Тексие намери инспектора, който се е занимавал някога с това дело. Оня повдигна рамене и каза доверително:

— Нали знаеш как става. Не ти остава нищо друго освен да се подчиниш. А беше интересно дело.

След този разговор инспекторът разбра, че му остава само едно — да се опита да намери следите на Бернар Монтено.

Отзова се в един от районите, където се дават под наем евтини мебелирани стаи. Прескачайки купища смет по мръсната, воняща улица, най-после Тексие намери нужната му квартира. Натисна копчето на звънеца, но явно никой не възнамеряваше да му отваря. Почака една минута и позвъни пак. Резултатът беше същият. На излизане от тази „благоуханна“ сграда Тексие внезапно се сблъска с прегърбена старица с голяма чанта.

— Извинете, мадам — поклони се галантно Тексие, — познавате ли Бернар Мантено?

— Как да не го познавам — произнесе с въздишка старицата, — нали живеем в съседни стаи. Само че напоследък нещо ме го виждам. Може да е заминал някъде.

— А кога го видяхте за последен път?

— Не знам. Може да има една седмица оттогава.

След това Тексие никак не се учуди на съобщението, че Монтено е напуснал авторемонтната работилница, където работел. И то точно преди една седмица. „Сега може да е някъде далеч, а аз го смятам за загинал в пожара“ — помисли си инспекторът.

Загуби повече от три часа, за да си изясни един въпрос: дали Бернар Монтено не е сключил договор с някоя корабовладелска фирма? Най-после по телефона му отговориха:

— Да, приет е за помощник-корабен механик на „Бернадата“. Заминаха точно на петнадесети...

Значи Бернар Монтено бе отплавал 48 часа, преди да пламне вилата на професор Реймон. „Винаги съм избързвал с изводите — помисли си Тексие. — Нищо не излиза. А времето лети. Ще трябва да започвам отначало. И тъй, какво имам: изгоряла вила, два трупа (макар че логически погледнато, би трябвало да бъде един) и нищо повече.“

* * *

Влизането в института на Реймон се оказа по-трудно, отколкото предполагаше. След като провери внимателно легитимацията на Тексие, портиерът повика по телефона заместник-директора на института.

В преддверието влезе висок побелял човек на петдесетина години. С бялата си престилка той приличаше на лекар, но големите рогови очила придаваха на лицето му вид на хищна птица.

— Вие ли сте инспектор Тексие? — попита той. — Наредиха ми да ви запозная с работата на професор Реймон в института. Искам да ви кажа — продължи той, когато се изкачвах по стълбата, — че Реймон беше велик учен, истински гений на генетиката. Сигурно са ви предупредили, че всичко, което узнаете тук, е държавна тайна?

Влязоха в стая, пълна с клетки, стъкленици и непонятни за Тексие уреди. Миризмата беше ужасна.

— Ето, виждате ли това, прилича на обикновен плъх — посочи заместник-директорът една от клетките, — а всъщност е просто чудо. Не му действуват никакви отрови, може да ражда на всеки пет дена по двайсет плъхчета и да изяжда за един ден двойно повече, отколкото тежи. Ако се пуснат двайсетина такива плъха в някоя селскостопанска страна, само за една година ще я опустошат напълно. А това — заместник-директорът посочи огромна стъкленица — са комари. Да, да, обикновени комари, но ухапването им е смъртоносно.

По-нататък Тексие видя щръклица, след ухапването на която всяко животно престава да дава мляко и потомство. Имаше и пчели, които, събирайки мед, унищожават веднъж завинаги растенията... Тексие бе потресен от всичко видяно и когато заместник-директорът го покани да минат в кабинета му, той с радост се съгласи.

— Разбирате ли какво видяхте? — не без самодоволство каза заместник-директорът. — Това е ново оръжие, изобретение на Робер Реймон! Представете си само какво ще стане, ако приложим всичко туй. Всяка държава не само ще се разори, но и ще измре. И знаете ли, в това оръжие всичко е предвидено. Ето например комарите. Те са конструирани така, че винаги обитават едно и също място в радиус от около сто километра. И продължителността на живота им е само десет дена. А от ухапването на такъв комар човек умира след пет минути. Може би ще ви учуди думата „конструирани“. Тя като че ли не подхожда за живи твари. Но аз се изразих съвсем правилно. Робер Реймон се научи да променя наследствеността на всеки жив и растителен организъм в нужната насока. Сега ние умеем да се месим в наследствените структури и да вкарваме там необходимите гени или да отстраняваме ненужните.

Тексие с ужас си представи как на сто километра от границата на някоя държава някой пусне такива комари. Дори вятърът да ги отнесе, все пак те ще хапят само тогава, когато се върнат на мястото, където са били пуснати. А като свършат работата си, след десет дена ще умрат. И пътят за завоевателите ще бъде свободен. Нищо че има разлагащи се трупове, които не ще има кой да прибере; плъховете ще се заемат с „пречишването“ на територията. А след като изядат труповете, ще започнат да се изяждат взаимно. И после ще трябва да се унищожат само няколко плъха. Тоест завоевателят ще дойде практически на чисто място.

Заместник-директорът се облегна на креслото си, усмихвайки се многозначително. Инспекторът с ужас наблюдаваше как този човек с гордост и дори с известна завист разказва за „великите“ открития на своя покоен шеф. А всъщност всичко, с което се занимаваха тук, беше престъпление. Тексие знаеше, че в различни тайни лаборатории на военното ведомство често се вършат страшни неща, но такава и през ум не му бе минавало. И няма защо да се съжالياва, че Робер Реймон е сполетян от такава участ — помисли си инспекторът.

— А знаете ли дали Реймон е имал врагове? — попита той.

— Не си спомням — отговори заместник-директорът, като помисли малко. — Нали разбирате, врагове имат само хора, чиято работа може да буди завист. А работата на Реймон беше строго секретна. Вярно, известна завист будеше едно негово откритие... Реймон се бе научил някак да се подмладява.

При тези думи Тексие трепна. Спомни си разказа на стария полицай за подмладилния се след изчезването на гвернантката професор.

— Как правеше това, не зная, но фактът си беше факт. Преди десетина години Реймон се подмлади изведнъж с около двацет и пет години. Не само аз, но и мнозина други го молеха да разкрие тайната си, но той отговаряше, че това е най-великото му откритие и не възнамерява да го продава на когото и да било.

* * *

„Подмладявал се... но как? — разсъждаваше Тексие, излизайки от мрачното здание на института. — И защо Анри Лаперо не ми каза нищо за това? Интересно... Защото за такава работа непременно би трябвало да разкаже, освен ако зад нея не се крие нещо, за което би предпочел да мълчи. Трябва все пак да проверя кога е пристигнал в града. «Ягуарът» е кола, която не може да не се забележи. А от Венеция може да се дойде само по южното шосе...“

Разпитът на полицаия, който бе дежурил през оная нощ на южното шосе, надмина всичките му очаквания.

— Видях го рано сутринта... Да, сребристо-розов „ягуар“ с черна ивица излизаше от града малко преди зори.

— Къде... къде отиваше?

— Вън от града — отговори полицаят. — А в града влезе някъде към дванадесет в полунощ, тогава току-що постъпвах на смяна. После — обратно...

Когато Тексие попита за Анри Лаперо, портиерът на хотел „Щъркел“ отговори, че той е в ресторанта.

Тексие влезе там и веднага съзря племенника на Роберт Реймон. Той четеше вестник. Пред него димеше чаша кафе и стоеше недопита

бутилка джин.

— Аха, инспекторе — произнесе Лаперо, като остави вестника настрана, когато инспекторът се приближи до масата му, — как върви работата?

— Криво-ляво.

— Ще хапнете ли?

— Искам само чаша кафе.

— Добре, ей сега ще поръчам. Е, бяхте ли в лабораторията на покойния ми вуйчо или не успяхте?

— Успях. Но, откровено казано, аз не дойдох да говорим за работата на вашия роднина.

— А з-за к-какво? — запъна се Лаперо.

— За вас. Интересувам се какво сте правили в града от полунощ до зори. Защо сте напуснали бързо града и не ми казахте, че първия път сте дошли не в дванадесет по обед, а в дванадесет през нощта? Ако сте искали да скриете това, значи имате нещо общо със случилото се във вилата.

Анри Лаперо мълчеше и гледаше инспектора. Отвори бутилката джин, напълни чашата. Ръцете му забележимо трепереха. Пресуши чашата на един дъх и притвори уморено очи. Минаха няколко минути, преди да заговори:

— Да, прав сте. И не ми остава нищо друго, освен да си призная. Но не защото ще успеете да докажете нещо, а защото ми е противно да лъжа. Обаче за да разберете всичко, ще започна не от нощта, когато изгоря вилата, в от чудесата, които ставаха с вуйчо ми много преди това...

Той пак си наля джин, разреци го с тоник и като отпи малко, продължи:

— Първият случай беше, струва ми се, около две години, след като се настаних при Реймон. Поради навика си да препуска с колата си с бясна скорост вуйчо ми катастрофира. Отърва се сравнително леко. Само левият му крак бе осакатен така, че се наложи да се ампутира. Прибра се от болницата страшно озлобен. Всички се страхувахме да се мяркаме пред очите му. След десет дена обаче във вилата пристигна малък камион с торби, сандъци и големи бутилки. Всичко това бе пренесено на третия етаж. Вуйчо ми се затвори там и слизаше само да се храни. И от ден на ден настроението му все повече

се подобряваше. А една вечер дойде затворена бяла кола. От нея слязоха двама здравеняци с бели престилки и лекар-хирург, един от многото приятели на вуйчо. След известно време двамата здравеняци изнесоха някакъв дълъг сандък, а лекарят държеше вуйчо ми под ръка. Качиха се на колата. Вуйчо се върна след един месец, вече на два крака. Разправи ни, че приятелят му пришил крак от някакъв блъснат от кола бедняк, когото докарали в болницата полумъртъв. Всички се радвахме и не се усъмнихме в нищо лошо.

Другият случай беше около пет години след първия. Изведнъж лицето на вуйчо започна да посърва, той целият стана хем жълт, хем сив. Посъветвах го да си почива повече, ала той отговаряше, че имал много работа, нямал време за почивка. Перчи се така, перчи се, па легна. Притичаха лекари и заключиха, че вуйчо има цироза или нещо подобно, изобщо черният му дроб се атрофира. Ала гледам — вуйчо не се тревожи особено. Все повтаря, че непременно ще се оправи. И всичко се повтори както първия път. Пристигна някакво камионче с всякакъв боклук. После вуйчо пак се затвори и почти не се показваше. След известно време го закараха в болницата. А една сутрин го докараха весел, дори щастлив. „Е, Анри — вика, — сега ме излекуваха. Черният ми дроб е като нов.“

Тогавя ме заведе в лабораторията си. Не знам какво сте видели вие, но това, с което ме запозна вуйчо ми, беше напълно достатъчно, за да разбера с какви отвратителни работи се занимава това мило учреждение... И все повтаряше: „Повярвай ми, Анри, това, което видя, не е най-великото, на което съм способен. Само че засега никой не бива да го знае. Знаеш ли, аз мога да стана практически безсмъртен.“

Мина известно време след този разговор. Аз все гадаех какво ли имаше предвид вуйчо, когато казваше, че е практически безсмъртен. Но тъй като не стигнах до никакъв извод, реших, че ме е излъгал. После заминах на тримесечна почивка. Така ме посъветва вуйчо. Вече ви разправих за това. Сигурно си спомняте, че когато се върнах, заварих във вилата новата гувернантка?

— Да, да. Спомням си. Продължавайте, моля...

— Та, тази нова камериерка каза, че вуйчо ме чака в кабинета си. Това, което видях, когато отворих вратата, ме накара неволно да се спра. До масата седеше... вуйчо, но не такъв, какъвто го бях оставил, когато заминавах, а такъв какъвто е бил навярно преди тридесет

години. „Влез, Анри — каза той, като вдигна глава. — Виждам, че си учуден. В първия момент всички реагират така. Помниш ли, когато ти говорех, че мога да стана практически безсмъртен? И ето, аз го постигнах. Както виждаш, резултатите са налице. Аз съм подмладен. Кажи след това, че не съм гений!“ И продължи да говори нещо все в този дух, но аз не можех да го слушам — толкова бях потресен от видяното...

А преди една седмица получих от вуйчо телеграмата, за която говорих миналия път. Изпълних молбата му, като купих „ягуар“ и дойдох тук. Прав сте, пристигнах през нощта. Лично той ми отвори вратата. Каза, че камериерката отишла за два дена при своя приятелка, а готвачката и портиера пуснал при сина им, на когото се родило момиченце. Когато влязохме в кабинета му, забелязах, че вуйчо изглежда по-зле, отколкото преди заминаването ми. Настани ме в едно кресло и започна последния си разказ.

„За да разбереш всичко, Анри — подзе той, — ще започна още от самото начало. Спомняш ли си, когато катастрофирах и ми отрязаха крака? Още в болницата, а после и тук аз мислех какво може да се направи, за да си възвърна загубеното. Съветвах се с хирурзи. Помниш ли Гаро, който ме оперира? Той ми обясни, че практически не може да се направи нищо. Лекарите още не са се научили да потискат напълно реакцията на отхвърлянето, тъй че дори и да имаше подходящ крак, това пак нямаше да ме спаси. Но ми каза, че засега операциите за присаждане са сполучливи само когато от един еднояйчен близък се присади на друг. Тези думи ме развълнуваха. Защото вече се занимавах със създаването на цял организъм от една клетка. Известно е, че организъмът може да израсне от една каквато и да е клетка, ако успееш да събудиш у нея цялата наследствена информация, а не само свързаната с дейността на органа, от който е взета клетката. Разбира се, трябва да се създаде и специална хранителна среда, където тази клетка да може да се дели и размножава. Приготвих хранителна среда, отрязах парченце от кожата си, избрах най-добрата клетка, обработих я и я сложих в сместа. Делението започна, и то в какво темпо! Трябваше да сменям съдовете с нови, да наливам прясна смес. И накрая моят двойник вече лежеше във ваната. Когато според изчисления ми стана на около 20 години, реших, че е време да пристъпвам. Дойде Гаро.

Момчетата му взеха сандъка, в който бях опаковал приспания си двойник, след няколко часа аз бях вече с крак.“

„Значи сте отрязали крака на жив човек? — не изтраях аз. — Как е могъл Гаро да направи такава нещo?“

„Е, първо Гаро трябваше да прави всичко, каквото заповядвах. Той беше изцяло в ръцете ми, защото знаех нещичко за него. Пък и какво страшно има в това, което направихме? — каза равнодушно вуйчо ми. — Нали аз сам бях създал този двойник. От своя собствена клетка.“

„Но това е бил истински, жив човек!“

„Жив — да, но нима беше човек? Той още нищо не разбираше, беше, така да се каже, изключен от външния свят, а мозъкът му беше по-чист от мозъка на новородено. Повярвай ми, нищо страшно нямаше в това.“

Не можех да се съвзема от обзелия ме ужас. Вуйчо, моят вуйчо Робер... Нима е способен на такава нещo?!

„Както разбираш — продължи вуйчо ми, — когато черният ми дроб боледуваше, се наложи да постъпя по същия начин. Но бях принуден да приспя окончателно първия си двойник. Защо да поддържам цял живот този еднокрак тъпак само затова, че някога може да ми потрябва още някаква запасна част от него? Много по-просто е да се направи нов.“

Но когато Гаро ме отвори, за да ми присади чер дроб, установи, че целият ми организъм отвътре е разяден от метастази на рак. Вече не можеше да ме спаси, макар че можех да изкарам още някой и друг месец. Да, имаше над какво да се замисля. Знаех, че мога да си създам двойник, но в случая той всъщност не можеше да ми помогне. И все пак трябваше да използвам това, което умеех. И тогава, не помня вече във връзка с какво, неочаквано си спомних за компютрите. Ако беше престоял в университета по-дълго време, щеше да знаеш какво чудо са те. Спомних си как веднъж, когато поръчвах някакви уреди на една фирма за производство на електронномедицинска апаратура, директорът ми разказа за една интересна поръчка, която получили от някой си Рене Делен. Този Делен разработвал така наречен психошлем, с помощта на който компютърът би могъл да улавя биотоковете, излъчвани както от работещ, така и от намиращ се в покой човешки мозък. Нужен бил само дешифратор на импулсите, за да се вкара тази

информация на мозъка в компютъра. Фирмата се заела да го конструира.“

Тогава този уред не заинтересувал вуйчо ми. Но после, когато узнал, че не му остава да живее много, си спомнил за това изобретение. Вуйчо разбрал, че с помощта на такъв шлем и на дешифратор ще може да вкара в компютъра не само намиращата се в мозъка му информация, но и своето съзнание.

„Така че като си спомних всичко това — продължи разказа си вуйчо ми, — реших да обединя тези уреди. Знаех, че мога да си създам двойник със съвсем непокътнат, чист мозък, после да предам на компютъра всичката си мозъчна информация и съзнанието си, а компютърът ще вложи всичко това в мозъка на моя двойник. И той няма да се различава по нищо от мен, само по възрастта. Това беше дори хубаво. Мислите ще бъдат мои, тоест той ще бъде аз. С две думи, аз ще си бъда аз, само че в друга, по-млада обвивка, нестрадаща от недъзи.

Трудността се състоеше в това, че не можехме да бъдем двама. Аз познавах характера си и разбирах, че лично няма да допусна да съществува втори като мен и ще направя всичко възможно, за да остана сам. Но бедата е там, че аз, вторият, ще мисля по същия начин и значи конфликтът е неизбежен. Аз, старият, трябваше да бъда убит от някого, щом завършеше прехвърлянето на интелекта и съзнанието.

Двойникът израсна много бързо. През това време успях да си набавя компютър и ми направиха два специални шлема, защото предаването трябваше да стане едновременно в две посоки — от мен, стария, към компютъра и от компютъра към мен, новия. Когато всичко беше готово, аз те изпратих в Ница, а синът повика навреме готвачката и портиера.

Когато останахме сами с камериерката, дадох ѝ пистолет и заповядах да застреля мен, стария, щом светне лампичката на шлема, показваща, че от мозъка е взето всичко, което има в него. А когато ти се върна от Ница, ме видя подмладен и здрав...“

„А какво стана с камериерката?“ — попитах аз.

„Когато свалих шлема си — отговори той съвсем спокойно, — тя седеше на пода и плачеше. Пистолетът се търкаляше до нея. Вдигнах го и стрелях... Защото можеше да се разбъбри... Но в сметките ми е

станала някаква грешка. Пак имам рак. Затова съм принуден да направя всичко наново. А ти можеш да ми помогнеш в случая.“

Бях толкова потресен от чутото, че дори не възразих. Качихме се на третия етаж и той отвори вратата. В полумрака различих две еднакви канапета, столове, маса и компютър в ъгъла. На масата стояха два шлема, подобни на сешоари. На едното канапе лежеше някой. „Погледни новото ми тяло — каза вуйчо спокойно и завъртя електрическия ключ. — Както виждаш, то е точно такава, какъвто бях, когато ти се върна от Ница. Сега спи, Петнадесет минути след като свърши всичко, ще се събуди. Разбра ли какво трябва да правиш? Щом светне ей тази лампичка на шлема ми, ще застреляш мен, стария. Умееш ли да стреляш?“

Казах, че умея. Тогава той стана, сложи на спящия единия шлем, после сложи на себе си втория шлем и легна на съседното канапе. Държейки пистолета в ръка, слязох във вуйчовия кабинет и изпих чаша джин. В главата ми се блъскаха най-различни мисли. Ужасявах се от чутото. Но не знаех какво да правя, макар отлично да разбирах, че трябва да направя нещо. Не биваше да допусна скъпият ми вуйчо Реймон да продължава да върши всичко това.

Неочаквано ми хрумна да не би да възнамерява да постъпи с мен по същия начин, както с камериерката? Може би по тази причина ми заръча да дойда с кола! Кой ме е видял. Никой. Виж, ако бях пристигнал със самолет...

Смътно помня това, което стана после. То беше някак като насън. Когато се качих в лабораторията, лампичката на шлема още не се бе запалила. И все пак стрелях... два пъти... Нито единият, нито другият успяха да изохкат. Сетне изтичах на първия етаж, втурнах се към вратата, но... се върнах и щракнах запалката...

И не мислете, че съжалявам за това. Когато си спомня какво видях в лабораторията и какво ми разказа вуйчо ми предпоследната нощ, разбирам, че не можах да постъпя другояче. Всяко зло трябва да се наказва.

Анри Ламперо млъкна. Очите му пламтяха и Тексие видя, че племенникът наистина не съжалява за това, което бе извършил.

Публикувано във вестник „Пулс“, броеве 3-5/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.